

Μετὰ Χριστόν.

ἡμέρα τρίτῃ τῆς ἐβδομάδος μετὰ τὴν Κυριακὴν τῆς Πεντηκοστῆς, Κατὰ δὲ τὴν ἁλωσιν ταύτην ἀπώλετο φονοκτονήεις καὶ ὁ κακίριος Ἀθηνάσιος μετὰ πολλῶν ἄλλων καὶ ἱερωμένων καὶ λαϊκῶν καὶ αὐτοῦ τοῦ ἀουδίου Αὐτοκράτορος, ὃς τις ἐπέσεν ἐπὶ τοῦ τείχους· μαχόμενος γενναίως, καὶ παρὰ δόσας τὸ σκήπτρον εἰς τοὺς περὶ αὐτὸν ἀξιωματικούς καὶ στρατώτας, ὡς δὴθεν δι-ασώζων αὐτὸ εἰς τοὺς οἰκίους.

[κατόπιν]

Ἐν βοῇ ἡ ἀλήθεια. Μὴ βλέπετε τὸ συμφέρον, ἀλλὰ τὸ δίκαιον. Ὁ βίος ἔρνος. Βέλτιον μετὰ δικαιοσύνης ἀτυχεῖν ἢ εὐτυχεῖν μετ' ἀδικίας. Ἡ ἀλήθεια ἐπὶ τέλους νικᾷ καὶ βασιλεύει, ὅτι ἐκ θεοῦ ἐστὶ. Τί δύσκολον; Τὸ κακὰ ἀπομαθεῖν. Σωφροσύνη ἀκρόπο-λις πάσης ἀρετῆς.

Ο ΜΕΛΕΑΓΡΟΣ [ἴδε συνέχειαν ἀριθ. 13]

Ὁ Μελέαγρος διήκουσε μὲν ὅλας τὰς περιστάσεις τῆς διηγήσεως ταύτης, καὶ ἤθελεν ἴσως κατ' ὀρεῖλὴν νὰ ἐξηγηθῇ ἐπ' αὐτὸν, ἀλλ' ἡ φωνὴ του ἐξέπνευσεν ἐπὶ τῶν χειλέων αὐτοῦ· ἀλλ' ἀπεβίβασθησαν, οὕτως εἰπεῖν, καὶ αἱ τελευταῖαι αὐτοῦ ζωτικαὶ δυνάμεις· ἀλλ' ἀνεπαίσθη-τως κατήρχετο εἰς τὸν τάφον, βαίνων ἤδη μετὰ τὴν ζωὴν καὶ θανάτου. Ὁ Μελέαγρος ἄρα ὁμιλοῦσε τότε φυτόν, τὸ ὁπῶν καὶ τοι ὑπέστη χάριν χειμῶνα, ἡδυνήθη ὅμως νὰ φθάσῃ εἰς τὸ τέμα αὐτοῦ· ἀλλὰ τὸ ὁποῖον κατα-ληθὲν πρὸ αὐτῶν ἤδη τῶν πυλῶν τοῦ ἔαρος, κατὰ λη-θὲν ὑπὸ λήθρου θεοῦ καὶ λαίλαπος ἐσαλευθὴ μὲν ἀπ' αὐτῶν ῥιζῶν, ἀπέβηκε δὲ ὅσα ἀπὸ τοῦ χειμῶνος διέσω-ζεν ἐτι φύλλα, καὶ ὁ θάνατος ἐφάνη ἤδη ἐπικερμα-νός ἐπ' αὐτοῦ· Ἡ πελιδνὴ καὶ ἄμορφος, ὡς εἰπεῖν, μορ-φή αὐτοῦ παρέστων κηρύττει μακράνδρα ἀνδριάντα μάλ-λον, ἢ ζῶντα ἄνθρωπον. Χωρὶς τῶν σπασμωδικῶν κί-νησεων τῶν χειλέων αὐτοῦ, ἤθελέ τις εἶπει, ὅτι ὁ Με-λέαγρος ἀπέθανε.

Ἡ δὲ Κλεοπάτρα, αὐτὸ τὸ τέκνον τῆς ἀθώητος, αὐτὴ ἡ εἰκὼν τῆς εὐλαμνείας, αὐτὴ τί ἄρχη τότε ἡθάρ-νετο βλέπουσα τὴν κατάστασιν τοῦ Μελέαγρου; ὅτι ἤθελεν αἰσθανθῆ μὴτηρ μινυογενοῦς τέκνου φιλόστοργος, ἥτις ἐν τῇ ἐπιμελείᾳ τοῦ ἀσθενούντος αὐτῆς τέκνου, ἀκουσίως καὶ ἐξ ἀπρόοπτον περιστάσεως ἤθελε γέννη αὐ-τὴ φονεὺς αὐτοῦ. Ἐσχάτη ἀπόγνωσης κατέλαβε τὴν Κλε-οπάτραν, καὶ ἤδη εἰπὲρ ποτε ἐυθεῖτε πραγματικῶς περὶ τῆς ζωῆς τοῦ Μελέαγρου. Ἦδη ἡ Κλεοπάτρα ἀ-νεπόλησεν ὅλον τὸ παρελθὸν εἰς νοῦν, καὶ ἤδη ἐξήγη-σεν αὐτὴ δι' ὀρθῶν συλλογισμῶν ὅλα τὰ περιστατικά

τῆς διηγήσεώς της, καὶ τὸν κίνδυνον τῆς ζωῆς τοῦ Ἡ-ρώος. Ἐν δὲ τῇ ἀπογνώσει αὐτῆς ταύτῃ, σὺ, ναι, σὺ φέρεις τὴν καταστροφὴν τοῦ οἴκου μοι, ἀνέκραξε, σὺ, Ἀταλάντη, Ἀταλάντη! καὶ ἀνέκυθη εἰς πύσινα δάκρυα ἡ δυστυχὴς. Ὡς δὲ λευφίλαιος λύχνος πρὶν ἢ κατ' σθε-σθῇ ἐκπέμπει λάμψιν τινὰ μικρὴν διασκοῦσαν, καὶ εὐ-θὺς πάλιν ἐπαπέρχεται εἰς σκοτοδινίασιν, οὕτω καὶ ὁ Ἡρώς εἰς τὸ ὄνομα τῆς Ἀταλάντης, ἐνόμιζες ὅτι ἀνέ-ζησε· καὶ ἀνασηκωθείς ἐπανελάβε καὶ οὕτως δις τὸ αὐ-τὸ ὄνομα, καὶ κατέπεσε πάλιν εἰς τὴν προτέραν νέκρω-σιν, λέξεις ἀναρθρούς καὶ ἄσφαφίς· φθιζὼν καθ' ἐν-τὸν. Τίς πλέον ἀμφιβολία ἔμενεν εἰς τοὺς διαλογισμοὺς τῆς Κλεοπάτρας, ὅτι ἡ ὁρεσσιβάτης ἐκείνη Ἀταλάν-τη, ἦτον ὅλη ἐκείνη; ἐκείνη ὁ ἐπαίτης; ἐκείνη ἡ πα-ρὰ τὸ Πήλιον. ἐκείνη ἡ τοῦ Ἀρκάδους θάσσω. ἐκείνη τέλος πάντων, τὴν ὁποίαν ὁ Μελέαγρος ἡ ἄπα; Ἐνθυ-μεῖται ἤδη καὶ κατὰ τὸν Καλυδώνιον κάπρον, ὅποτε ὁ Ἡρώς Μελέαγρος ἔδωκε τὸ ἀριστὸν εἰς τὴν συνεκ-σπρατεύσασαν τότε Ἀταλάντην, ὡς πρῶτον αὐτὴν ἐκ-ταξέυσασαν ἐπιτυχῶς κατὰ τοῦ θεοῦ. Ἐνθυμεῖται ἤ-δη ὅτι χάριν ἐκείνης ἐφίνευσε τοὺς ἐκ μητρὸς θεῖους αὐτοῦ ὁ Μελέαγρος, βουλευθέντας ὑπὸ φθόνου νὰ κακο-ποιήσωσιν αὐτήν. Ἐνθυμεῖται ἤδη τὴν ἐμμανή ὀργὴν τῆς Πενθερᾶς αὐτῆς ἐπὶ τὸ φόνον τῶν ἀδελφῶν, καὶ τρω-μᾶναι λοιπὸν περὶ τῆς ζωῆς τοῦ Μελέαγρου, μήπως ἡ Πενθερὰ τῆς ἐν τῇ ὀργῇ αὐτῆς ἔλαυσε τὸν μοιραῖον ἐκείνον δαυλὸν, τὸν κίχων, οὕτως εἰπεῖν, τῆς ζωῆς τοῦ Ἡρώος. Σπασμὸν λοιπὸν μεταπέμπεται τὴν Πενθε-ρὰν αὐτῆς, καὶ φθάνει αὐτὴ μελανείμων καὶ κάτισ-χνος ὑπὸ θλίψεων· δὲν ἦτο χρεία λόγων διὰ νὰ πη-ροφρηθῇ τὰ περὶ τῆς ὑγείας τοῦ υἱοῦ της· διότι ὁ θάνατος σχεδὸν εἶχε κατακτήσει αὐτὸν ὅλον· διότι ἐγνώριζεν αὐτὴ, ὅτι ὁ δαυλὸς ὁ περὶ τῆς ζωῆς αὐτοῦ, φυλαττόμενος ὑπ' αὐτῆς, ὁ δαυλὸς ἐκεῖνος. . . . Ἀλλ' ἡμεῖς δὲν εἰρεθὰ εἰσέτι πληροφορημένοι περὶ τῆς τύ-χης ἐκείνου. Ἡ διήγησις ἐξῆς ἴσως μᾶς πληρο-φορήσει.

— Πενθερὰ μου, Σεβασμία Πενθερὰ, ἐκράζεν ἄμα τὴν εἶδεν ἡ Κλεοπάτρα· Εἰπέ μοι πρῶτον, Σεβασμία Μῆτερ, εἰπέ μοι, διατηρεῖς τὸν δαυλὸν ἐκείνον; Εἰπέ μοι, ἐπανελάβε ριφθεῖσα εἰς τὸν τράχηλον τῆς γράϊας Ἀλθαίας, τῆς μητρὸς τοῦ Ἡρώος, καὶ κατα-σταζομένη εἰδικρως τὰς κατίσχονας παρειὰς αὐτῆς. Εἰπέ μοι, ὡ σὺ αὐτοκράτωρ τῆς ζωῆς τοῦ συζύγου μου, ποῦ διασώζεις τὸν ὑπὸ τῶν Μοιρῶν ἐμπεπιστευμέ-νον σοι ἐκείνον δαυλόν; Ἡ γράϊα Ἀλθαία ἐφάνετο ζέ-ων τῶν λόγων τούτων· εἶχε μὲν τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐ-τῆς ἐπὶ τοῦ κατὰκειμένου, ἀλλ' ἡ ψυχὴ, ἀλλ' ὁ νοῦς αὐτῆς, ἀλλαγῶν που ἐπλανῶντο, ἀλλ' αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν ἐσκέπτετο. Ἡ μυστηριώδης σιγὴ τῆς γράϊας πῶς ἄρα διέθεσαν τὴν κόρην ἐκείνην; ὁποῖα ἐξ αὐτῆς δὲν ἐξῆγε θλιβερὰ συμπεράσματα; ἡ δυστυχὴς σχεδὸν ἐνόμιζεν ὅτι ἐξέλεπε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς κατακα-ίμενον τὸν δαυλὸν ἐκείνον, καὶ διὰ ταῦτα θερμότε-ρον ἤδη ἐπεκαλεῖτο, τὴν διαβεβαίωσιν τῆς γράϊας.